

Arnhem, 22 mei 2022

Lieve Mark,

Tussen de tegels op de stoep
worden zandhoopjes opgeworpen,
de mieren zijn uit hun winterslaap ontwaakt
en hebben hun graafwerkzaamheden hervat.

Ondertussen kampen we in het Oosten met droogte,
zelfs de guldenregen valt minder uitbundig
dan in voorgaande jaren.

Ik versplinter deze week een beetje,
ben op veel plaatsen tegelijk
waardoor ik eigenlijk helemaal nergens ben
- en nergens helemaal.

Ik mocht bijvoorbeeld in Bergen zijn,
misleidende naam voor een plaats die aan zee ligt,
waar aan de heiige einder windmolens zwoegen
om ons energieonafhankelijk van dictators te maken.

Ik keek naar het uitzicht op de rand van de wereld
en voelde me een beetje schuldig,
omdat ik al zowat gewend was aan het idee
van oorlog in Europa. Gaat dat echt zo snel

of probeer ik me te verstoppen
door mijn ogen dicht te doen?

Wat weet een mens nou eigenlijk echt?

Voor de Hitchcock-film *The Man Who Knew Too Much* uit 1956,
hier in de bioscoop uitgebracht als *De Man Die Teveel Wist*,
zong Doris Day de hitsingel *Que Sera, Sera*;

wat zoveel wil zeggen als: *wat zijn moet, dat zal zo zijn*.

Ik weet nog steeds niet of dat iets optimistisch of fatalistisch is,
of het je oproept in het hier en nu te leven,
of dat het je de zin uit handen slaat de toekomst vorm te geven.

Misschien, Mark, zou jij niet zoveel vergeten,
als je niet zoveel wist.

Maar goed, wat ik me afvroeg,
als ik die guldenregen snoei,
zal 'ie dan volgend jaar weer bloeien?

Of moet ik afwachten?

Que sera, sera?